

LBRIS

We know
books

GABRIEL
BORCHINĂ

Lacrimi de safir

VOL.1

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2023

Șase luni. Șase luni. Își amintea vag faptul că pe bancheta din spate a mașinii lui erau crenguțe de liliac, uscate... Era prea frig afară și ploua lent, atât de lent încât picăturile de ploaie se transformau în gloanțe. Nu putea să se ridice. Sau nu avea starea necesară. Fiind părăsit de ambii părinți de la o vârstă fragedă, rămas doar cu bunica lui, până la o anumită vârstă, cu un nivel scăzut de interes pentru nepotul său, ea îl vizita atât de rar... Uneori ciocănea în ușă și dacă vedea că nu i se răspunde, pleca, lipind cu bandă adezivă, neagră, tocul ușii casei, pentru că ea așa credea că-și face un bine. Absurd.

Elijah, simțind că nu mai are pic de suflu în sufragerie, încerca fără succes să se dezmeticească. În capătul camerei, în colțul din stânga, se afla un pahar cu apă, păstrat pentru *zile negre*, așa le înțelegea. Se târâse până acolo și și-l aruncă pe față. Voia să simtă răceala apei. Să îl readucă la viață.

Când se întinse să ia paharul, se înțepase în rama fotografiei cu fosta acestuia. Vârful ramei îi intrase în degetul arătător al palmei stângi. *Karma asta, mereu îmi dă bătăi de cap, chiar și când sunt singur*, își spunea acesta în mintea sa. Ceasul inteligent de pe masa din lemn masiv, pe care Elijah îl cumpărase în ziua când tocmai împlinea 9 luni de relație cu ea, pe data de 24 decembrie, era unul dintre lucrurile insuportabile din

mintea lui. Fiecare ticăit îl enerva îngrozitor, dar nu putea să scape de el, pentru că, în primul rând, avea o importanță sentimentală și, în al doilea rând, nu avea nici starea, nici puterea necesară de a-l izgoni din casa tânărului portretist.

Era atât de apăsător de gânduri... Își crea *n* ipoteze, *n* circumstanțe, pentru a o învinovăți și, în același timp, pentru a-și salva fosta din ghearele asupritoarei vieți. Nu concepea ideea de singurătate, totuși trăise cu acest sentiment mult timp. Doar că în acea perioadă nu o putea percepe. Nu i se părea un lucru sesizabil, palpabil.

Își amintea de perioada când era înconjurat de oameni care-l apreciau, după cum simțea, într-un mod cât se poate de sincer, dar era *atât de singur printre atâția oameni*. Oare doar interesul conta pentru toate acele *corpuri umblătoare*? Nu exista nici măcar un strop de dubiu asupra anumitor întrebări precum: cine ne-a creat? De ce existăm? Existăm oare? Sau totul e *doar un joc de cuvinte*? Oare există pacea adevărată? Milioane de întrebări îi răsunau în minte, zi și noapte. Îi ardeau obraji de la atâta plâns. De ce să-i mai șteargă? Nu avea niciun rost acest lucru, pentru că și așa alte șuvoaie apăreau în cele din urmă, cu sau fără voia lui.

Casa, pe cât era de decorată cât se poate de estetic, pe atât era de plină de ambalaje, cutii de pizza, doze de aluminiu, pahare sparte, resturi de hârtii speciale pentru desen, creioane crăpate, rupte, CD-uri aruncate în diferite locuri, pastile împrăștiate, saci menajeri despachetați... Elijah credea că o să facă la un moment dat curățenie, dar nu putea fizic, plus că se simțea cu

moralul la pământ de mult timp, de aceea renunța la orice metodă de a schimba casa în vreun fel.

În aproape fiecare seară încerca măcar să-și uite necazul prin mâncare, uneori, considerată a fi doar o porcărie... Cel care îi aducea comanda era unul din cei mai buni prieteni al lui, Jayden Austin, care niciodată nu i-a cerut vreun *peso* de pe urma a ceea ce cumpărase. Jayden se simțea responsabil pentru ceea ce Elijah pățise, dar vom afla curând care era de fapt situația.

Tânărul debusolat știa că nu mâncarea e soluția. Își formase un tic din a nu răspunde în general la ușa casei, chiar dacă în prezent Jayden bătea des și destul de zgomotos în ușa din lemn masiv, cu un mâner argintiu ce era așa de fin și de primitiv, dar care ascundea multe secrete. Jayden așeză mâncarea în fața ușii, repetând, pe un glas hotărât, cu o voce tipic masculină:

— Elijah, te rog, vino, am adus comanda așa cum mi-ai cerut. Știu că o să vii, așa că te voi aștepta.

Se așezase în stil turcesc și așteptă. Un gol puternic îl apăsa și pe el. Greșise des în fața tânărului Elijah și credea că dacă încearcă să îi fie alături, așa cum poate, își va spăla cumva păcatele. Chiar dacă Elijah nu purta pică nimănui, Jayden credea că, într-o zi, în vreun fel anume, va putea să se revanșeze pentru toate greșelile comise și că va putea restabili pacea și, totodată, sănătatea în viața prietenului său. Și va reuși, la un moment dat.

Elijah realizase că a venit comanda și, implicit, prietenul lui, și că va trebui să se forțeze să se ridice, să meargă până la ușă, să o deschidă și să schimbe două

cuvinte cu el, completând și, fără să ezite, să-i mulțumească pentru amabilitatea de care dădea dovadă amicului său.

Așezase cheia în broască și cu greu deschise ușa, fiind ușor ademenit de mireasma ce stătea la ușă, așteptând cuminte pentru a fi deschisă și consumată.

— Cineva are chef de *quesadilla* azi, se exprimase Jayden, încercând să schimbe atmosfera.

Calm, cu o oarecare întărire a vocii, colegul de discuție încercă, scurt în cuvinte, să participe, pentru a nu-l descuraja complet pe cel de lângă el:

— Jayden, ți-am spus de multe ori că urăsc sosul picant în mâncare, deja mi se înroșesc buzele de când văd că ești aici, dar mă bucur că ești aici, cu mine. Infernul ăsta numit Pământ e prea mult decât poate suporta un suflet mărunț pe cât e al meu...

Cu o dorință clară și vizibilă de a-i schimba starea, Jayden îl invită în oraș.

— Să nu găsești vreo scuză că nu poți să vii, că mă supăr. Nu glumesc, afirmă Jayden.

— Mă bucur că te-am cunoscut. Ești printre singurii prieteni cu care chiar aș da-o parte-n parte. Chiar dacă sunt într-un stadiu aiurea.

Elijah luase comanda și o așezase, cu gândul că o va consuma, probabil, când se va întoarce. Masa de sticlă, singura normală din întreaga casă, era suportul pentru comandă, în rest, toate mesele rămase erau acoperite cu diferite lucruri, folosite sau, pur și simplu, inutile.

Hibiscusul de pe terasa interioară se oflise de mult timp - plouat, cu ghiveciul murdar, uitat de lume, la fel ca celelalte lucruri. În mintea băiatului se afla doar un simplu gând, de moment: *Ce vrea Jayden să facă? Ce plănuia mai exact?*

Stilul de detectiv al portretistului se înfripase în viața acestuia încă de când citise cărțile predominant polițiste ale tatălui, pe care, în acea perioadă, le considera interesante și ciudate în același timp. După ce termină de citit o carte din respectivul domeniu, mereu se întreba: *de ce există răul? Avem nevoie de el pentru a așeza pe aceeași balanță contrariul lui, binele? Avem nevoie? N* răspunsuri i se așezau, le sorta, le selecta.

Fiecare informație i se părea utilă, pentru că era informație până la urmă, deci avea un anume folos, într-un anume domeniu, într-un anumit moment. Dacă nu există acel moment, pur și simplu considera că era cel mai bine să uite, stocând noi informații de pe internet, cărți ori alte surse.

Nu-și găsea încălțările. Casa era plină de nimicuri, nu voia să facă curat, se încăpățâna referitor la acest aspect. Cu cât trecea timpul, cu atât pierdea interesul în orice. În orice. Mânca forțat de Jayden și de conștiința ce nu-l părăsea nici măcar o secundă. La fel se întâmpla și cu toaleta acestuia. Era conștiincios când era mai mic, își impunea propriile reguli și le respecta sânguincios. Când Jayden îl vizita pentru a se duce la joacă, el fiind de vârstă apropiată cu prietenul său, atunci când erau mici, Jayden era mirat de faptul că își respectă propriile

reguli. Dar cu timpul, roata se întoarce: Jayden devenise responsabilul, iar Elijah devenise indolentul.

Ajunsese la scările ce duceau la etajul I. *Unde naiba am aruncat adidașii ăia ultima oară?* Se răsucise spre dreapta, dar uitase că, până în scări, avea o treaptă și se împiedicase de aceasta și căzuse. Întins fiind, realizase că în stânga piciorului canapelei era o fotografie mică, de altfel. Uitase de ea. Fotografia era umedă și nu se mai putea înțelege nimic din aceasta, fiind blurată. Pe spatele acesteia, totuși, era pe jumătate vizibilă, o semnătură. Ireal. Era ireal. Cum putuse să uite? *Ce e asta? Jayden mă așteaptă afară și eu stau, căutând stele ce și-au pierdut strălucirea.* Pentru a fi sigur că nu mai uită de ea, totuși, o așezase în rama fotografiei în care se înțepase acum câteva minute. Ca un *daily reminder*.

Papionul tatălui lui Elijah era lucrul cel mai de preț din toată casa. Băiatul îl purtase doar de 2 ori în viața sa, atunci când se înscriesese la Colegiu, ulterior venind la un dineu cu noii colegi, și la prima întâlnire cu fosta acestuia. Erau atâtea lucruri de care era legat în mare măsură de ea și de trecut. Nu le putea evita. Nu le putea „arunca”. Nu avea curajul sau puterea de a se dezrădăcina de atâtea amintiri, atâtea simțuri, gânduri. Era contrar filozofilor lui să se despartă de un asemenea bagaj de sentimente. El, în sine, nu era materialist. Totuși, credea că, uneori, lucrurile îl făceau „să se angajeze” în momente de neuitat. Și așa era. Își amintea cu greu că atunci când fusese la acea întâlnire credea că, de atunci înainte, totul va fi frumos, că suportase suficiență singurătate și că merită măcar un strop de fericire.

Și-l așezase încet, ciudat de încet, pe gât. Apoi și-l dăduse jos, brusc, gândindu-se: *De ce are Jayden atâta răbdare cu mine? Trebuia doar să mă sinucid atunci când am fost pe lac cu barca, nu era așa greu...*

Îi era silă de propria persoană. Uneori nu-și putea închipui că el, Elijah, ESTE EL. Nu se mai putea aprecia, din cauza inevitabilei (era inevitabilă oare?) despărțiri. După cum vedea situația, trecând prin acel moment, nimic nu mai funcționase cum trebuie. Renunțase la tot. Colegiu. Desen. Carieră. Viață personală. Totul se duse pe apa sămbetei din cauza a ceea ce se întâmplase în trecut.

Voia cu tot dinadinsul să fie iar strigat. Să se audă strigat. Să poată răspunde dulce. În stilul său carismatic. Flegmatic. Atent. Suav. Îmbietor. Calm și darnic. Dar nu putea. Șansele erau, mult prea mici...

Jayden nu mai suporta să tot aștepte în fața ușii din lemn masiv și ciocăni, sperând să i se răspundă. Era imposibil. Nu putea fi auzit. Elijah era la etajul I, îngândurat și complotând, în sinea ta. O bătaie puternică a inimii răsună. Îl tulburase. Simțea faptul că portretistul punea ceva la cale. Ceva periculos.

În camera rezervată oaspeților, în sertarul nopțierei din lemn de mahon, cu grijă lăcuită, cu mânere rigide și lipsite de vreo senzație anume, într-un mic cuțar decorat cu modele aztece se aflau două pistoale complet încărcate, *Dual Berretas*, ele fiind prestigiul familiei Monterey. Cele mai prețioase arme din întreg cartierul se aflau în posesia lui Elijah. Dar aceste detalii erau total inutile în mintea portretistului.

— Nu faptul că miroase atât de urât mă deranjează, ci faptul că nimic nu s-a schimbat de atâta timp.

Realizase că prințul argintat de mărimea unui creion, ce i-l dăruise precum un cadou de ziua Independenței, era așezat pe o felie de tort, observat de afară, tot de Jayden adusă, și se gândise să vadă ce se întâmplă la etajul I și cumva să primescă explicații.

— Asta sigur face mișto de mine. Ca de fiecare dată.

Având reflexe destul de bune, Jayden intrase în camera rezervată oaspeților, dar în momentul în care îl privi pe Elijah cu cele 2 pistoale așezate în gură și șezând cu spatele în direcția ferestrelor deschise, îi alunecase prințul argintat pe covorul persan și acesta căzuse în genunchi, cu sentimentul de mai devreme confirmat, dar, în același timp, cu un cuțit ruginit ce-și căuta refugiul în inima lui, zvârcolindu-se des și apăsător. Îi înghețase suflul. Resturi de cuvinte. Ceață. Să spună oare ceva? Pe fața lui Elijah era deja vizibilă urma roșie și apăsătoare a șuvoiului de lacrimi. În capătul ambilor ochi se prelingeau picături de sânge...

— Te rog să nu faci tâmpenia asta... Te vreau înapoi, Elijah, așa cum erai tu... cuminte și sârguincios... Nu te mai gândi la ea... Nu are niciun rost...

Elijah plângea și își apăsă mai tare pistoalele în gură, reamintindu-și cât de mult a greșit față de fosta sa iubită. În același timp era surprins de el însuși, de faptul că putuse să stea în picioare atât timp, dar simțea că, într-un final, picioarele o să-l „părăsească” și că o să cadă și el. Și chiar așa se întâmplase. Își cunoștea foarte bine limitele. Cel puțin în acele momente. Încet-în-

cet, începuse să-și aplece pistoalele la pământ, peste genunchi, și să se întrebe intens:

— De ce s-a ajuns aici? Eu mi-am dorit ceva normal, precum toți oamenii. Am întâlnit-o. M-a iubit sincer. Dar ceea ce a ieșit din pântecul ei nu poate fi al meu copil. Nu poate fi așa cum e, Jayden.

Lui Jayden îi străfulgeră un gând - faptul că, în buzunarul rucsacului din mașină, în partea dreaptă, avea două bilete albastre. Câștigase la un concurs, cu un efort enorm, două bilete dus-întors cu destinația lui Elijah favorită: Japonia, având posibilitatea să se distreze timp de trei săptămâni. Aveau beneficii de VIP la orice concert, cazare și masă fără costuri. Dar ce rost mai avea acest gând? Portretistul plângea amar pe covorul persan, cu pistoalele în mână, contemplând. Fără vreun răspuns anume.

— Nu mai pot trăi în resturi de amintiri. Am avut-o. Completă. O vreau din nou. Așa cum e. Este a mea.

Jayden era surprins. Total surprins. În tot acest timp, Elijah suferise după ea, și acum, dintr-odată, își dorea să o revadă. Să redevină a lui. De ce dintr-odată? Era de neconceput. Cel puțin, pe moment. Resturi de amintiri? Așa erau, într-adevăr. Se complica Elijah? Era oare ceea ce chiar își dorea? Sau era doar o nouă escapadă spre un nou traseu al regretului?

„Să îl susțin? Să fie ea ceea ce își dorește? Dacă o să-l facă să sufere din nou, jur că o strâng de gât” - gândea Jayden în timp ce prietenul său își impunea, după mult timp, o nouă decizie, ce, de altfel, va fi respectată.

— Jayden, e ultimul favor. Ultimul. Jur pe pistoalele astea că este ultimul. Știi cât de importantă este ea pentru mine.

— De ce, Elijah? Știi cât de mult te-a făcut să suferi. Nu te pot lăsa de izbeliște. Ești tot ce am pe lumea asta. Căci într-o altă lume nu cred. Te voi susține până la capăt. Dar să nu mai încerci niciodată ceea ce ai încercat mai devreme!

Aplecase capul, aprobator. Jayden se apropie încet și încercă să îi scoată pistoalele din mână. Elijah se așezase pe spate pe covorul din cameră. Era ultima soluție. Nu-și putea închipui că putuse, în toată viața lui, să iubească atât de sincer. Și că, în același timp, o negase din viața lui. Uneori, în perioadele când era complet singur, stând singur în casă și gândind, își punea întrebarea: *Cum de m-a putut minți? Trebuia să îmi precizeze, clar, copilul meu are acele malformații. Dar tot un prost am fost. Am părăsit-o mult prea devreme. Am renunțat la ea mult prea repede. De ce doctorul Silkwave mă mințise, la rândul lui? De ce mi-a ascuns asta? Era imposibil să nu fi văzut în fotografiile fetusului.*

După ce Jayden așezase pistoalele în cușorul din noptieră, se gândi totuși să își spună părerea:

— Elijah, dacă se va întâmpla să nu o mai găsești sau să te izgonească, vreau să ne înscriem în Serviciul Voluntar Armat. Să mergem în Afghanistan. Să luptăm pentru toți acei copii nevinovați. De acord?

Se tulburase. Să lupte? Pentru copiii pierduți în marea de gloanțe și de foame pentru putere? Credea, pe moment, că era singurul lucru bun ce îl putea face

pe Pământ. Totuși, voia să-și vadă iubita și copilul cu probleme... Voia. Era obligatoriu pentru liniștea sa sufletească. Nu mai putea trăi la fel cum trăise în ultimul timp.

Pentru a umple golul creat de întrebarea pusă anterior, Jayden i se adresează:

— Ne plimbăm? Poți? Vrei să te ajut? Haide. Te rog. Vreau să fii bine.

Elijah realizase că nu putea să dea înapoi. Pornise pe un drum. Era imposibil de ocolit sau de evitat. Trebuia să o găsească. Era scopul său proaspăt întemeiat.

Cei doi prieteni coborâseră și, într-un fel ciudat, Elijah își opri privirea pe portretul lui Donald Trump. Era un portret al naibii de reușit. Îl realizase în douăsprezece zile. Fusese folosit pentru un proiect la istorie, cu o temă aleasă de profesor.

— Nu te mai las singur nicio clipă de acum înainte. Decât doar când vei dormi sau când vei folosi baia. Mi-e frică de ceea ce ai putea păți atunci când ești singur. Totuși, gândește-te și la mine atunci când vrei să comiți asemenea aberații.

— Dar mă gândesc...

Pauză.

— A fost o seară plină, ce-i drept. Haide, te voi conduce la Bailey's Bucket. Acolo au nuggets de pui uimitori. Trebuie să îi încerci.

Elijah își amintise că Jayden era în timpul programului și că, de altfel, întârziase îngrijorător de mult.

— Stai liniștit, am vorbit deja cu șeful prin mesaje în timp ce tu priveai portretul. Dacă nu o să mă înțe-

leagă, asta e. Orașul e plin de posturi libere pentru oameni ca mine.

Era vizibil faptul că Elijah începuse să se calmeze. Nu voia sub niciun chip ca el să fie motivul pentru care Jayden să fie dat afară.

— Mi-am adus o pereche de încălțări de rezervă. Hai cu mine. Eu mă duc la mașină și tu vei sta pe scările din fața casei. Bine?

Vântul era prezent, părul castaniu deschis cu ochii verzi, închiși ai lui Elijah se evidențiau de la depărtare. Briza răcoroasă era un beneficiu în acele momente. Șuvițele de o parte și de alta a capului se ridicau încet. Stilul hiper-protectiv al lui Jayden îl caracteriza cel mai bine. Ori, așa își dorea să fie, până la sfârșitul vieții. Nu avuse pe nimeni niciodată. Unchiul său murise atunci când el avea doar 10 ani, totuși îi dăruise o moștenire frumușică, dar din cauza faptului că nu avea cine să aibă grijă de el, Statul îl luase în custodie și, implicit, luase și averea acestuia. La vârsta de 18 ani i se oferise apartamentul din testament și suma de 5000 de dolari. Cu toate acestea, Jayden reprezenta personalitatea activă, și uite așa se angajase.

Îi așezase pe scările placate cu marmură o pereche de adidași albi cu mici săgeți negre. Erau perfecți pentru Elijah. Comoditatea lor era inegalabilă. Elijah se ridică în picioare și, încercând să schițeze un zâmbet, îi spuse:

— Să pornim. Vom avea un drum lung și extrem de greu.

— Dar nu mai dăm o tură până la Bailey's?

— Când ne vom întoarce, o să facem ce dorești tu. Dar de data aceasta, te rog, respectă-mi decizia.

— Bine, facem ca tine.

Portretistul se așezase în SUV-ul argintiu. Jayden încuiase ușa casei, nu înainte de a face ultimele verificări: apă, gaz, curent. Deschise portiera și pornise motorul.

— Vezi că în torpedoul din fața ta am harta lumii. Ultima oară am mers împreună cu ea în Norvegia, la acea clinică privată. Și v-am lăsat singuri. Mie mi s-a părut suspectă încă din prima clipă. Acei oameni, care lucrau acolo, erau mult prea primitivi.

Să fi fost un experiment? se gândea Elijah. Nu. Nu. E imposibil. Nu. De ce? De ce fix la ea? Urăsc faptul că și-a ales tocmai acea clinică. Îmi dă de bănuț ceea ce Jayden îmi spune.

Neîncredere. Faptul că, în paralel, în acea perioadă, avea de lucrat și efectiv lucra la proiectul pentru Colegiu, și că trebuia să o viziteze, să îi vorbească, să o consoleze, reprezenta o sarcină dificilă pentru acest tânăr... Îl epuizau fizic și psihic toate, dar nu putea să renunțe la ea, mai ales atunci, când ea era gata să nască.

Își amintise cum, pentru prima dată, pășise pe culoarul cu pereți de un albastru deschis, cald, satisfăcător. Clinica avea, în sine, dimensiuni colosale, în ciuda faptului că era o clinică privată. Nu era sponsorizată de vreun om arhicunoscut și totuși, totul funcționa perfect, cu oameni dotați intelectual și cu

echipament pe măsura cunoștiințelor. Totul se afla în siguranță totală, fiind securizată cu oameni capabili și fiecare cameră în parte având un cod anume, pentru a evita eventualele inconveniențe, în plus, pe fiecare hol, în cele două capete ale tavanului se aflau camere de supraveghere cu unghi de observare deplasabil. Domnea o liniște oarecum întunecată, totuși muncă era executată cu grație și devotament.

Salcia îi bătea ușor în scări. Miințea. Nu-și putea controla răsuflarea. Buimac. Rătăcit în taine pe care nici măcar el nu le cunoștea, nu-l mai inspirau sub nicio formă. Totuși, simplul gând că poate găsi pe cineva, el, pe cineva, era dincolo de infinitul posibilităților reale, realizabile în acest plan existențial. Miințea. Calmitate și minciuni.

Ora 4. După-amiază. Întrevedea, cu ochii ușor miințiți, fetele cu bluze scurte și blugi lăsați, cum se scaldau în magia mersului și a discuției. Capabil era, putea să deosebească falsitatea de aprecierea reală, sau măcar după nenumăratele dezamăgiri cu care s-a confruntat, de prea multe ori. Un cult al *lasă-mă să te las*, vino, căci vin și eu, dar mai târziu sau niciodată. Piele moale acoperind șezutul său. Unde era mama lui?

Umbrele chipului lui Jayden se observau ușor, față frumos conturată, dar bătută de vreme, proști și situații absurde. Nu credea în nimic, decât în prietenul său. Noapte de noapte citea despre spiritism și alte bazaconii. Nu credea. De ce este necesară o căutare inteligentă și selectivă? Nu are voie omul să se bucure de munca sa, fără a nu se gândi la focurile așa-zisului iad

ce îl pândește, pângărindu-l, cu coada ochiului? Prea multe întrebări, prea puține răspunsuri.

Au un plan sau are un plan. Șoptea și clipea lent, ca o pană ce se ridică de la sol și coboară la fel, încetinind. Voia doar să-și asculte prietenul. Tasta în minte ce voia să facă, preconiza totul și, simultan, nimic nu conta. Un proces repetat, în care se automutila încet și sigur. Șansele de a o mai găsi pe Adele erau relativ reale, știa unde este sediul spitalului, cunoștea cât de cât doctorul la care fusese internată atunci. Ea îl blocase pe număr, la un moment dat. Nimic, incert. Simțea că are păr pe brațe. El, epilatul. Selecta hainele atât de bine, sau le selecta, încât pe toate le simțea a fi râncede, noroc de Jayden, era singura lui speranță. Părinți, zero, bunică aproximativ inexistentă. Îl luase brusc un avânt. Miro-sul mașinii pornite, valul dorințelor duale, duse până în pânzele albe. Găsirea adevărului. Ori rezolvă pe cale rațională și relațională de a reîntregi fostul întreg cu Adelaide și se întorc înapoi, sorbind pacea, ori se aruncă într-o luptă fără sens, rămânând fără mâini, picioare sau viață. Ori muști din himeră, din viață, ori te lași mușcat, supt și devorat. Și, până la urmă, ce conta? Cât conta? Sub ce formă conta? Te angajezi sub asemenea *engagement* emoțional ori ripostezi, apărându-ți principiile, nevinovații sau oamenii dragi, ori ești atacat și nu-ți mai rămâne pic de sânge. Vezi himera, o vezi. Ochii roși, întregă, pietrificându-se când pierde, întinerind când te agresează și reușește. O boală plauzibilă celor ce au noroc să o vadă. Sau măcar au ochi să

o vadă. Degeaba vezi, dacă nu vezi cum trebuie, când trebuie sau în felul existenței sale.

Instalați și pregătiți de ce e mai rău - o lopată, hrană uscată în conserve, în caz de vremuri rele, apă ușor expirată din cauza căldurii, pornesc. Pornesc.

Și Adele, oh, ce chip... ce murmur, ce sentimente îi trezea... ochi albaștri, de un albastru tulburător, totodată calm, atunci când își atașa oglinda de palma ușor grăsuță, privindu-se... puțin mai scundă decât el, cu un mers lin până în momentul aflării gravidității, cu o grădină a parfumurilor minunate în a sa piele, o însufletare a iubirii sincere, până la refuz, o voce lină, dar vicioasă în momentul certurilor prostești... Când pășea, puteai să spui că avea piciorușele împodobite cu flori, simțind asfaltul ca pe niște petale de trandafir, orice sentiment îi fulgeră ușor spinarea în momentul gândului, în momentul amintirii de dragul Elijah... Îi simțea mișcărilor ca pe niște sunete lente și duioase de liră, de fericire paradisiacă, cu adevărat pierdută în văzduh... Nimic nu era mai frumos decât atingerea ei, care n-a suportat nici frig, nici foame, nici muncă, nici chin... Se bucură de fiecare moment în care îi pregătea câte un ceai, dincolo de orice altceva. Se așeza lângă el, îl privea duioasă, îi zâmbea și se lăsa liniștită pe scaunul rotativ, pe spate, în camera lor, în casa lor, în timp ce el îi cânta lent, ori din creațiile proprii, ori din favoritul său, Chopin. Frederic Chopin.

Există oare vreun gând ce poate îneca omul cu totul în abisul existenței sale? Din care pur și simplu să nu mai ieși? E același sentimentul ca atunci când te tai

în sticlă și privești șiroiul de sânge cum se prelinge pe braț, ca un pârâiaș roșiatic, ca același sentiment când împlânzești un șarpe, când îi cânti la un instrument? Ambele se curbează, ambele își caută și merită destinul, acela de a servi la ceva, pentru ceva.

— Încă visezi, domnule? Te-a luat ambientul prea tare? murmură ușor Jayden.

— Am râs, să știi.

— Hai, fii relaxat. Chiar dacă nu-ți va fi așa ușor. Oricum, nu putem da înapoi.

— Așa e.

— Vrei să bați ușor în mașină, să simți retrăirea copilăriei? Ca atunci când, privind îndelung o mașină, precum făceai deseori, te apropiai și încercai ritmuri. Puțini, foarte puțini ar fi crezut că pot sta lângă un om ca tine. Ai multe calități, să știi. Chiar dacă ești încăpățânat, nu te las deoparte. Mai ales pentru că mi-ai fost alături mereu. Mereu.

Era mirat. Cum de îi spunea atâtea? Jayden era un om relativ simplu, mai bine făcea decât să vorbească, inversul practicității filosofiei unei băbuțe.

Simultan, Jayden se gândea dacă să mai întrebe de malformație. Merită întrebarea? Oricum avea ocazia să vadă zugerăveala fostei iubite a celui mai bun prieten, în carne și oase. Dacă o va găsi. Dacă se vor întâlni.

Ce nu înțelegea în niciun fel, era că, atunci când Elijah plângea, poate și din cel mai prostesc motiv, o făcea și el, nu se putea opri. Nu-și putea mușca limba, rezistând tentației de a vărsa apă din ochișorii oboșiți...

Nu putea. Simțea o scânteie, simțea. Simte. Va simți mereu. Este mereu cu el. Cum poți părăsi un om? Ce pinguin poate părăsi un altul? Nimic dincolo de propria-și existență, de mediul vechi, de omul care îi fusese alături mereu, nimic nu era cu totul palpabil. Nimic. Nu conta dacă Elijah era la o seară obișnuită, în fața unui pian, cântând sutelor de oameni prezenți, la pian, într-un costum închis la culoare, erau momente când îl simțea cum apăsa ușor mai tare decât de obicei, cunoscându-i integral toate piesele. Îi simțea fiorul când se încrunta dacă greșea și cea mai ne semnificativă notă, simțea că *el îi este umbrelă, pe timp de ploaie*. De folos, sigură și singura care îi aduce pacea, fie că e furtună, fie că picură ușor, udând lent acoperământul său.

Nu era timp pentru tristețe. Nu era. Nu-și avea locul sau sensul. Se apropia de Elijah și îi dăduse un ghiont prietenește, în umăr. Să-și revină.

— Mai gândești, domnișoaro?

— Știi că tot nu ești amuzant, nu?

— Lasă-mă să chicotesc și eu, cât încă sunt în viață.

— Te las, nu te-aș putea refuza.

— Vii cu mine, vin cu tine. Nu te pot abandona.

Strada Sailwave tăia funzele. Secvența rock din boxele mașinii răsuna prea bine. Merita atenția.

— O luăm direct către Norvegia?

— Sigur, șefu'. O să văd cum mă descurc să las mașina, să nu mă trezesc cu ea vandalizată sau furată, dacă e necesar.

— Mulțumesc. Chiar îți mulțumesc.